

Sygn. akt I C 558/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: staż. Ewa Jarzębska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa E. H.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki E. H. kwotę 19.526,34 złotych (dziewiętnaście tysięcy pięćset dwadzieścia sześć 34/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.244,87 złote (trzy tysiące dwieście czterdzieści cztery 87/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. w W. kwotę 178,04 złotych (sto siedemdziesiąt osiem 4/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 150716 w dniu 6 lipca 2015 roku.

Sygn. akt I C 558/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 czerwca 2014 r. powódka E. H., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółce Akcyjnej w W. kwoty 22.458,67 zł tytułem niewypłaconej części odszkodowania z tytułu uszkodzeń pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 6 marca 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód stanowiący własność powódki. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwane Towarzystwo (...). W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 13.345,88 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Strona powodowa zarzuciła przeprowadzonemu postępowaniu likwidacyjnemu brak rzetelności i wiarygodności z uwagi na ustalenie wysokości odszkodowania w oparciu o tzw. wynikową wycenę szkody bez wskazania technologii naprawy pojazdu oraz zastosowanie w jej opinii nierealnej rynkowo stawki za roboczogodzinę w wysokości 60,00 zł (netto). Powołując się na zleconą niezależnemu rzeczoznawcy kalkulację naprawy, strona powodowa oceniła wycenę szkody za zaniżoną, przyjmując całościowe koszty naprawy w wysokości 35.804,55 zł.

/pozew k. 2 – 4/

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu Towarzystwu (...) dnia 10 lipca 2014 r.

/potwierdzenie odbioru przesyłki k. 20/

W piśmie z dnia 24 lipca 2014 r. pełnomocnik Towarzystwa (...) Spółce Akcyjnej w W. wskazał, że widzi możliwość ugodowego zakończenia sprawy poprzez zapłatę na rzecz powódki kwoty 6.655,00 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 6 marca 2014 r. z jednoczesnym zrzeczeniem się przez powódkę wszelkich roszczeń z tytułu tej szkody w stosunku pozwanego Towarzystwa (...) i sprawcy szkody. W razie nie wyrażenia przez stronę powodową zgody na zawarcie ugody, wniósł o oddalenie pozwu w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) wskazał, iż strona pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę co do zasady. Natomiast, z uwagi na braku przedstawienia przez powódkę faktur dokumentujących wydatki poniesione na naprawę przedmiotowego samochodu, dokonała samodzielnego ustalenia należnej kwoty tytułem odszkodowania w oparciu o udokumentowany zakres uszkodzeń pojazdu i kalkulację naprawy sporządzoną w profesjonalnym programie A., w oparciu o stawki cen części zamiennych autoryzowanych przez producenta pojazdu i części o porównywalnej jakości oraz o uśrednione stawki dla prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych. W konsekwencji strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 13.345,88 zł tytułem bezspornej części odszkodowania. Kwestionując żadaną pozwem kwotę z tytułu dalszego odszkodowania, pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) wskazał, że powódka nie przedstawiła faktur udowadniających iż doszło do naprawy pojazdu, ani wynikających z tego koniecznych kosztów. W związku z tym, przedstawiona przez nią prywatna kalkulacja naprawy nie przesądza o zasadności roszczenia. Co więcej, strona pozwana zarzuciła, iż kalkulacja ta jest znacznie zawyżona z uwagi na przyjęcie wygórowanej stawki godzinowej za robociznę w wysokości 105,00 zł oraz wykonanie jej na podstawie cen z okresu poprzedzającego szkodę. Zakwestionowano również przyjęcie w kalkulacji naprawy zleconej przez powódkę użycia części oryginalnych.

/odpowieź na pozew k. 21-28/

Pismem z dnia 20 sierpnia 2014 r. pełnomocnik powódki odniósł się negatywnie do możliwości zawarcia ugody na warunkach zaproponowanych przez pozwane Towarzystwo (...).

/pismo procesowe strony powodowej k. 224/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa w której uszkodzony został samochód stanowiący własność powódki. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwane Towarzystwo (...).

/bezsporne/

W wyniku wypadku, samochód powódki doznał uszkodzenia m.in.: reflektora lewego, błotniaka przedniego lewego, drzwi lewych przednich i tylnych, opony zimowej przedniej prawej, felg aluminiowych kół przednich lewego i prawego, nakładki progu drzwi lewych, zderzaka.

/bezsporne/

Do dnia wypadku samochód był bezkolizyjny. W samochodzie nie było zamienników.

/protokół rozprawy z dnia 11.01.2016 r. k. bez numeracji/

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce odszkodowanie w łącznej kwocie 13.345,88 zł.

/bezsporne, decyzja z dnia 14.04.2014 r. k. 11/

Powódka zleciła rzeczoznawcy inż. Z. G. wykonanie kalkulacji napraw dot. ustalenia kosztów usunięcia uszkodzeń samochodu powódki powstałych w skutek zdarzenia drogowego z dnia 6 marca 2014 r. Zgodnie z kalkulacją z dnia 21 marca 2014 r. uzasadnione i konieczne średnie koszty naprawy powypadkowej przedmiotowego samochodu powinny wynosić 35.804,55 zł.

/kalkulacja naprawy nr (...) k. 13-16/

W dniu 23 marca 2014 r. powódka wezwała pozwane Towarzystwo (...) do wypłaty odszkodowania zgodnie z wykonaną na jej zlecenie kalkulacją napraw.

/pismo k. 146-148/

W dniu 18 października 2014 r. powódka sprzedała przedmiotowy samochód R. i M. G..

/umowa sprzedaży samochodu k.234/

Powódka sprzedała naprawiony samochód. Nie miał on żadnych części nieoryginalnych, gdyż do tego typu samochodu brak jest części alternatywnych. Jediną uszkodzoną częścią, która nie została wymieniona są tarcze kół przednich. Powierzchniowe zatarcia na powierzchni bocznej tarczy koła przedniego lewego kwalifikowało się do lakierowania, zgodnie ze wskazaniem wynikającym z wyliczenia strony pozwanej. Natomiast, tarcza koła przedniego prawego, wbrew jego kwalifikacji, należało wymienić, gdyż producent nie przewiduje jego naprawy. Pozostałe uszkodzone w wyniku wypadku z dnia 6 marca 2014 r. części zostały wymienione na elementy oryginalne, nieużywane, co wynika z pomiaru grubości lakieru. Należy przy tym wskazać, że pozwane Towarzystwo (...) błędnie zakwalifikowało uszkodzone drzwi przednie lewe do wymiany ich poszycia, czego nie wykonuje się w warunkach warsztatowych. Co do drzwi tylnych lewych, rodzaj ich uszkodzenia (ostre zagięcia przy przedniej krawędzi drzwi w obszarze środkowych wzmocnień drzwi) kwalifikował jej do wymiany, wbrew ustaleniu strony pozwanej. Uszkodzony błotnik przedni lewy należało zreperować poprzez lakierowanie naprawcze, jednakże, trudno ustalić, czy tak jak przyjęto lakierowany był cały element, czy tylko fragmentarycznie (w polu uszkodzenia). Przy wycenie kosztów wymiany uszkodzonej opony koła przedniego prawego należało uwzględnić ceny polskie, nie zaś rynku niemieckiego, jak to zrobił rzeczoznawca powódki. Przywrócenie stanu sprzed szkody pozostałych uszkodzonych części nie było kwestią sporną między stronami.

Niezbędny i konieczny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powódki, przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zakupionych w sieci dealerskiej oraz przeciętnej na lokalnym rynku stawce za roboczogodzinę wynosił w dacie szkody 32.872,22 zł brutto. Jako, że naprawa samochodu powódki mogła zostać skutecznie przeprowadzona w warsztacie nieautoryzowanym, dającym możliwość skutecznej naprawy ze względu na dysponowanie odpowiednią technologią, z brak udokumentowania kosztów naprawy, przy ustaleniu średniej stawki za roboczogodzinę w wysokości 100,00 zł wzięto pod uwagę poziom stawek takich warsztatów w dacie szkody na terenie województwa (...). Stawki te w I kwartale 2014 r. oscyływały w granicach od 80 do 120 zł za roboczogodzinę.

Zgodnie z opinią biegłego koszty prac już wykonanych przy uwzględnieniu powyższych kryteriów wynosiły 30.049,26 zł brutto.

Z uwagi na fakt, iż w dacie szkody samochód powódki był 2,5 letni, jego naprawa z wykorzystaniem części oryginalnych nie powoduje wzrostu jego wartości majątkowej lub użytkowej.

/opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego W. S. k. 59 – 94/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności zaś w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. S.. Biegły w ocenie

Sądu sporządził kompletną i fachową opinię, odpowiadającą na zagadnienia wskazane przez Sąd w tezie dowodowej. Wobec powyższego Sąd przyznał wiarę opinii uznając ją za pełnowartościowe źródło wiedzy specjalnej w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powódka dochodziła uzupełniającego odszkodowania za szkodę majątkową w postaci uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o nr rej. (...), jakiej doznała w wyniku wypadku z dnia 6 marca 2014 r. Pozwane Towarzystwo (...) uznało swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując dochodzone przez powódkę roszczenie o uzupełnienie odszkodowania oparte na prywatnej kalkulacji naprawy, wykonanej na zlecenie powódki, uwzględniającej użycie oryginalnych części oraz ich cen z miesiąca poprzedzającego szkodę, a także, zawyżoną w jego opinii stawkę za roboczogodzinę pracy warsztatów. Dodatkowo, podnosiło brak przedstawienia przez stronę powodową faktur dokumentujących dokonanie naprawy pojazdu, co rzutuje na zakres świadczenia. Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było zatem w istocie ustalenie wysokości należnego powódce odszkodowania.

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie do treści art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U.czeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamiennne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu

sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Sąd ustalił całkowitą wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o opinię biegłego sądowego W. S., przy użyciu części oryginalnych. Jak wskazał biegły, w przypadku przedmiotowego samochodu nie ma części alternatywnych. W ocenie biegłego, do której Sąd przychylił się w całej rozciągłości, naprawa dokonana z zastosowaniem nowych, oryginalnych części nie powoduje wzrostu majątkowej lub użytkowej przedmiotowego samochodu, gdyż w dacie szkody był to tylko 2,5 letni pojazd. W świetle opinii biegłego, Sąd nie ma również podstaw, aby odmówić wiarygodności twierdzeniom powódki, co do uprzedniej bezkolizyjności samochodu oraz braku napraw i oryginalności wszystkich jego części. Co do spornych kwalifikacji zakresu napraw niektórych jego części, opierając się na opinii biegłego, Sąd uznaje przedstawiony przez powódkę zakres, nie uznając jedynie konieczności wymiany tarczy koła przedniego lewego oraz ustalenia ceny opony koła przedniego prawego według cen rynku niemieckiego. Zgodnie z poglądem judykatury, przywrócenie uszkodzonemu przedmiotowi waloru stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11). W ocenie Sądu w niniejszej sprawie jedynie użycie części oryginalnych zapewnia przywrócenie pojazdowi walorów technicznych, estetycznych i funkcjonalnych sprzed szkody.

Wskazać również należy, iż żadna ze stron postępowania nie zakwestionowała opinii biegłego ani w zakresie kosztów części oryginalnych przyjętych przez biegłego ani też w zakresie przyjętej stawki za robocizogodzinę.

Choć zgodnie z opinią biegłego koszty już dokonanej naprawy są mniejsze aniżeli koszty ekonomicznie uzasadnione, niezbędne do przywrócenia stanu sprzed szkody, co wynika z braku naprawy tarcz koła przedniego lewego i przedniego prawego, jest to irrelevantne z punktu widzenia ustalenia należnego odszkodowania, co wcześniej wskazano.

Uwzględniając wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 13.345,88 zł Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 19.526,34 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Jako że, powódka wносиła o zasądzenie kwoty 22.458,67 zł, powództwo w pozostałym zakresie należało oddalić.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie ubezpieczyciela

konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.).

Sąd uznał, iż roszczenie w zakresie kwoty dochodzonej już w pozwie stało się wymagalne od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu Towarzystwu (...) odpisu pozwu, albowiem powódka nie wykazała, aby wcześniej wzywała stronę pozwaną do wypłaty odszkodowania w oznaczonej stricte wysokości. Roszczenie zatem stało się wymagalne z chwilą powzięcia przez pozwanego Towarzystwa (...) wiadomości o żądaniu powoda i jego zakresie, to jest od dnia następującego po doręczeniu odpisu pozwu w zakresie kwoty, tj. od dnia 11 lipca 2014 r. i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe orzekając jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.), strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę. Powódka wygrała sprawę w 87% i w tym zakresie strona pozwana powinna zwrócić jej koszty procesu.

Łącznie koszty procesu poniesione przez obie strony stanowią kwotę 7.685,30 zł. Składają się na nią: koszty wynagrodzenia dwóch pełnomocników i dwóch opłat skarbowych od pełnomocnictwa – łącznie 4.834 zł, opłata sądowa od pozwu – 1.123 zł, oraz wynagrodzenie biegłego – 1.728,30 zł. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 4.243,17 zł (opłata od pozwu – 1.123 zł, wynagrodzenie biegłego – 703,17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 2417 zł), a pozwane Towarzystwo (...) w kwocie 3.442,13 zł (wynagrodzenie biegłego – 1025,13 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 2417 zł). Strona pozwana powinna ponieść koszty procesu w łącznej kwocie 6.687 zł (7.685 x 87%). W związku z tym, że koszty te poniosła do kwoty 3.442,13 zł, powinna zwrócić różnicę tych kwot na rzecz powódki (6.687 zł – 3.442,13 zł).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.244,87 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

W toku postępowania strona pozwana uiściła zaliczkę na poczet uzupełniającej opinii biegłego w kwocie 500 zł. Jednakże wynagrodzenie przyznane biegłemu opiewało na kwotę 321,96 zł. Tym samym na rachunku sum depozytowych pozostała nadpłacona kwota zaliczki. Z tego też powodu należy zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) kwotę 178,04 zł (500 zł - 321,96 zł) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 3. sentencji wyroku.